

JUHÁSZ FERENC

Kosztolányi-kegyelem

*Mint a csontváizam a húsomba:
versedbe voltam csomagolva.*

*Te hűtlen hűség, világ-szobányi
teremtés, bánat, bűn: Kosztolányi.*

*Testbőrömön a haj, a szőrzet
csillagfény-kóccal gyémánt-fénylett.*

*A nemi szőr, hónalj-szőr. A pilla
kristály-ernyőként szememre hullva.*

*Ady, Babits, József Attila
minden győzelme, összes kínja*

*szívembe gyűlve forrón fénylett,
mint a lét-mindenség csillag-örvények.*

*Óceán-gyomruk nehéz, nem könnyebb,
mint könnyzacskóban a lángcsöpp könnyek.*

*És Juhász Gyula, a szegedi zord Éden
derékig a halál Tisza-vízében.*

*És Tóth Árpád, a cimbalom-asztal
hang-halom birkózott a halál-viasszal.*

*És Kassák Lajos munkás-kezeben
faragókés a születés-szégyen.*

*Mint a lélek a nádas-tűz lánggra,
báránnyelű a zöld fűzfára,*

tóba dobott kő gyűrűzése,
vadlibák zokogás-repülése,

a fákon kirobbant tavaszi mámor,
katicabogár zöld fűszálon,

sziklafal-résen kinőtt csönd-bokor ág
leng bennem kegyelmed: vad ifjúság.

És te is szó-titán, kinőhetetlen
jóság, hit, élet-kegyetlen.

Rothadó gégéjű Isten-kürtje:
ajkadon mégis a szépség hab-fürtje.

Kosztolányi, te verhetetlen
látás-tudat, szigor: legyőzhetetlen.

